

Het wetsvoorstel is overduidelijk te breed in zijn inperking van het reeds onder druk staande recht te demonstreren. De definiëring van welke organisaties wel en niet als terroristisch worden gekenmerkt is lang niet in alle gevallen overduidelijk, maar vaak ook afhankelijk van politieke ideologie en daarmee bijzonder subjectief: we beseffen allemaal terdege dat niemand grootschalige protesten zal organiseren of zelfs maar gering draagvlak zal vinden om openlijk steun te betuigen aan de Taliban, al-Qaida of de Islamitische Staat, maar dat dit wetsvoorstel specifiek gericht is op de genocide in Gaza en het criminaliseren van enige uitlating die naar de smaak van bepaalde partijen te veel begrip toont voor gewelddadig verzet in onderdrukte gebieden. Is een slogan als 'From the river to the sea' specifiek steun aan Hamas, of Hezbollah, of puur het Palestijnse volk? Betekenen die woorden expliciet het aanmoedigen van de gewelddadige vernietiging van Israël, of roept men enkel op tot het bevrijden van een volk dat slachtoffer is van etnische zuivering? Willen wij als land lijsten gaan bijhouden van verboden symbolen, zinnen en woorden? En wie gaat dat bepalen? Kán iemand dat "objectief" bepalen?

Laten we wel zijn, ook Nelson Mandela en zijn ANC stonden nog decennialang op de Amerikaanse lijsten van terroristische organisaties en in Nederland zijn wij niet en zullen wij niet altijd immuun zijn voor dergelijke misclassificeringen, waar de geschiedenis allesbehalve gunstig op zal terugkijken. In het Verenigd Koninkrijk is elke steunbetuiging aan Palestine Action gecriminaliseerd, omdat de groep als terroristische organisatie werd bestempeld nadat leden graffiti spoten op militair materieel — een belachelijk overdreven manier van ingrijpen, die wij hier niet als voorbeeld moeten zien. We zien nu al dat bij demonstraties van extreemrechtse organisaties hier wezenlijk minder hard ingegrepen wordt door politie dan bij protesten voor "extreemlinkse" idealen, hoewel het niet ondenkbaar is om de aanwezigheid van haatgroepen bij Pride-evenementen of xenofobe marsen door niet-witte wijken als terreur aan te merken, en bovendien veel van dergelijke wit-nationalistische groeperingen zich binnen Europa absoluut (online) organiseren, daar oproepen tot geweld en racistische aanslagen wereldwijd verheerlijken. Wederom bleek deze dubbele standaard het duidelijkst bij de incidenten toen Israëlische voetbalhooligans, waarvan velen dienstplichtig bij de IDF en op verlof, extreem gewelddadige leuzen scandeerden in de straten van Amsterdam, maar ondanks alle provocatie praktisch de immuniteit van een buitenlandse delegatie leek te genieten zodra het uitliep op fysieke confrontaties. Enfin, ik heb er geen vertrouwen in dat de overheid deze veel te breed geformuleerde wet consequent kan (of wil) handhaven zonder schrijnende gevallen van onzinnige, immorele vervolging.

Aangezien het actief oproepen tot geweld al strafbaar is, is er geen noodzaak om de vrijheid van meningsuiting en het recht op demonstratie verder in te perken, mede gezien het zeer aanwezige risico op selectieve handhaving waarbij bepaalde bewegingen monddood kunnen worden gemaakt en andere protesten gegarandeerd geen terreur zouden steunen.